

РЕШЕНИЕ

№ 4537

гр. София, 04.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ирина Кюртева

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **4239** по описа за **2022** година докладвано от съдия Ирина Кюртева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Д. К. П., чрез адв. Г. срещу Решение от 28.03.2022г. по НАХД № 3031/2021г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 8 състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 18-4332-021470/02.11.2018г. на началник Сектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“ /СДВР-ОПП/, с което на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева на основание чл. 183, ал.4, т.6 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ за нарушение на чл.104А от с.з, и глоба в размер на 20 лева на основание чл. 185 от ЗДвП за нарушение на чл.157, ал.6 от с.з.

В жалбата касаторът излага, че решението е незаконосъобразно и неправилно. Посочва, че нито едно от подробно описаните в жалбата пред СРС съображения не са били взети под внимание и съответно не са били обсъдени от първоинстанционния съд, което на практика означавало, че липсват мотиви на съдебния акт, което се явявало съществено нарушение на процесуалните правила. Претендира нарушение на чл.57 от ЗАНН поради липса на точно описание на фактическата обстановка в НП, както и че констатациите в обстоятелствената част на НП не кореспондират с тези описани в АУАН. Навежда доводи за приложение на чл.28 от ЗАНН, както и настъпила погасителна давност. Моли съда да постанови решение, с което да отмени

оспореното решение и вместо него да постанови друго, с което да отмени наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът, редовно призван не се явява и не се представлява.

Ответникът - Столична дирекция на вътрешните работи, отдел "Пътна полиция", редовно призван, не се представлява, не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К. дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, XVII-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Софийски районен съд е установил от фактическа страна следното: На 04.10.2018г. Д. П. около 10:10ч. в [населено място], по ул.Проф.Ф.Н. с посока на движение от бул. П.Е. към бул.В. Л. управлявал лек автомобил „Нисан“ с рег. СВ 7045АН. Водачът е спрял от полицейски екип, тъй като държал мобилен телефон в ръце и при подаване на сигнал със стоп палка, свалил ръката от ухото си. Свидетелят В. установил самоличността на водача и обстоятелството същият да управлява превозното средство с изтекъл АУАН. Тъй като свидетелят възприел водача на превозното средство да управлява същото, използвайки мобилен телефон, без наличието на устройство позволяващо му използването без ръце, съставил АУАН. В акта са отразени установените от свидетеля обстоятелства и нарушенията, квалифицирани като такова по чл.104а от ЗДвП и по чл. 157 ал.6 ЗДвП. Актът е връчен на жалбоподателя.

В последствие на Д. П. при идентично описание на извършените нарушения и обстоятелствата, при които се твърди да са извършени, е съставено наказателно постановление, с което му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50.00 лв. и административно наказание „глоба“ в размер на 20 лв.

За да постанови оспореното решение въззивният съд е приел, че АУАН и НП са издадени от съответните компетентни органи, както и че при съставяне, респ. издаването им не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до опорочаване на административнонаказателното производство и ограничаване правото на защита на нарушителя. Съдът е установил, че отразяването на обстоятелствата по нарушенията и дадената от компетентните органи правна квалификация в акта и наказателно постановление е съобразена с изискванията на чл. 42, т. 5 от ЗАНН и чл. 57, ал. 1 т. 5 и т. 6 от ЗАНН. Ясно и точно са описани фактическите параметри на твърдените нарушения, така щото да не е допуснато накърняване правото на защита на сочения нарушител. Прието е също така за безспорно установено, че касаторът е осъществил съставите на визираните административни нарушения, че същите не съставляват маловажно нарушение по смисъла на чл.28 от ЗАНН и наложените наказания са в рамките на предвидения в закона размер.

При постановяване на решението районният съд не е допуснал нарушение на закона. Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства, обсъдил е в съвкупност събраните доказателства и въз основа на тях е приел, че НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл. 47, ал. 2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен АУАН. СРС е констатирал, че при издаване на АУАН не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в него фактически констатации. Счел е, че както АУАН, така и оспореното НП, притежават всички законово предвидени реквизити по чл. 42, респ. – чл. 57 ЗАНН. Въз основа на събраните доказателства, първонистанционният съд е приел, че касаторът е извършил вменените му нарушения на ЗДвП, във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Тези изводи на районния съд се споделят и от настоящия състав на съда. Неоснователни са направените оплаквания, тъй като при постановяване на обжалваното решение не са допуснати нарушения на процесуални правила и съдът е попълнил делото с необходимия доказателствен материал. Решаващият състав, на базата на събраните в производството по делото доказателства, е установил релевантните за спора факти и обстоятелства, въз основа на които е изградил правилни и обосновани правни изводи.

Безспорно се установява по делото, че на 04.10.2018 г. около 10:10 часа в [населено място], управлявайки лек автомобил „Нисан“ с рег. СВ 7045АН П. е използвал мобилен телефон без устройство, позволяващо използване на телефона без участие на ръцете. Събраните писмени и гласни доказателства в своята съвкупност доказват вмененото на Д. К. П. нарушение по чл.104А от ЗДвП - основание за наложеното му административно наказание по чл. 183, ал. 4, т. 6 от ЗДвП в абсолютен размер като управлява МПС, използвайки мобилен телефон, без наличието на устройство позволяващо му използването без ръце, както и че не представя контролен талон към СУМПС, като вместо него представя АУАН № 496015/31.01.2018г., с изтекъл срок.

Видно от справка за нарушенията на водача П. по ЗДвП въз основа на АУАН № 496015/31.01.2018г., съставен за констатирани нарушения на чл.157, ал.8 и чл.6, т.1 от ЗДвП, на касатора е издадено наказателно постановление № 18-0367-000275/09.02.2018г., връчено му на 08.10.2018г., което е влязло в сила на 16.10.2018г.. Горното налага извода, че водачът не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал.6 вр. с чл.190, ал. 3 от ЗДвП. Според разпоредбата на чл. 157, ал. от ЗДвП при съставяне на акт за нарушение по този закон контролният талон се отнема и се връща на водача след изпълнение на задължението по чл. 190, ал. 3. Актът за нарушението заменя контролния талон за срок до един месец от издаването му. Съгласно чл. 190, ал. 3 от ЗДвП наложеното наказание "глоба" се заплаща в едномесечен срок от влизането в сила на наказателното постановление, електронен фиш или съдебното решение или определение на съда при обжалване.

Касаторът не навежда твърдения и не представя доказателства за заплащането на наложените наказания „глоба“ с наказателно постановление № 1518-0367-000275/09.02.2018г. Не са оборени констатациите в АУАН и НП, поради което съдът приема, че районният съд е установил правилно фактическата обстановка. Извършените нарушения са описани ясно и точно и правилно са квалифицирани от административнонаказващия орган като такива съответно: по чл. 104А и чл. 157, ал.6 от ЗДвП. Правилно и в определения абсолютен размер е наложен размера на всяко административно наказание „глоба“ съответно : за нарушение на чл. чл. 104А от ЗДвП

– управление на МПС, използвайки мобилен телефон, без наличието на устройство позволяващо му използването без ръце – чл.183, ал.4, т.6 от ЗДвП – 50 лева; за нарушение на чл. 157, ал.6 от ЗДвП – управление на МПС без контролен талон към СУМПС - чл.185 от ЗДвП -20 лева.

Относно отправеното възражение за изтекла погасителна давност, настоящият касационен състав намира следното:

С Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС и ВАС е прието, че е недопустимо административните нарушения да се установяват и санкционират след неопределен период от време, тъй като по този начин би се създавала трайна несигурност в правния мир, като освен това извършителите на деяния със значително по-ниска степен на обществена опасност, каквито са административните нарушения, биха били поставени в по-тежко материално правно положение от извършителите на деяния с най-висока степен на обществена опасност, каквито са например престъпленията против личността. В този смисъл институтите на давността в двете ѝ разновидности – давност за преследване, след изтичането на която се погасява възможността на компетентният орган да реализира правомощията си по административнонаказателното правоотношение, и давност за изпълнение на наложено наказание, с изтичането на която се погасява възможността компетентният орган да реализира изтърпяването на вече наложената административна санкция, намират приложение и в административнонаказателния процес, независимо дали имат изрична уредба в ЗАНН. От принципите, че извършителите на административни нарушения не могат да бъдат поставени в по-неблагоприятно положение от извършителите на престъпления и от принципа за субсидиарно приложение на НК за случаите, които нямат изрична уредба в административнонаказателния процес /чл. 11 от ЗАНН/, следва че нормите на давността уредени в НК ще намерят съответно приложение и в административнонаказателния

Погасителната давност в общия случай започва от деня, в който е довършено престъплението/нарушението - чл. 80, ал. 3 от НК, и тече до реализиране на наказателната/административнонаказателната отговорност на дееца с влязъл в сила акт. Погасителната давност бива два вида: обикновена и абсолютна. Обикновената давност се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето за преследване, и то само спрямо лицето, срещу което е насочено преследването. След свършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност - чл. 81, ал. 2 от НК. Абсолютната давност изключва наказателното/административнонаказателното преследване независимо от спирането и прекъсването на обикновената давност - чл. 81, ал. 3 от НК. В чл. 34 от ЗАНН са изрично регламентирани две действия, които прекъсват обикновената погасителна давност - издаването на АУАН и издаването на НП. Предвидени са и специални давностни срокове за извършване на тези конкретни действия три месечен, съответно едногодишен за издаване на АУАН и шест месечен за издаване на НП. С издаването на АУАН и НП, обаче не се изчерпват необходимите действия на държавата по реализиране на административно наказателната отговорност на дееца. След издаването на НП, същото следва да бъде връчено на наказаното лице, като предпоставка за влизането му в сила. Тъй като за действието по връчване на наказателните постановления в ЗАНН и ЗДвП не е предвиден специален давностен срок, то следва субсидиарно да се приложи чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК и да се приеме, че за връчване на наказателното постановление тече обикновена погасителна давност в

размер на 3 години.

В случая не може да намери приложение двугодишният срок по чл. 82 от ЗАНН, доколкото приложението му би довело до смесване между двата основни вида давност – преследвателна и изпълнителна. Както бе посочено по-горе, първата давност тече от извършване на нарушението до реализиране на отговорността на дееца с влязъл в сила акт. Изпълнителната давност по чл. 82 от ЗАНН започва да тече от влизане в сила на съответния акт, с който отговорността на дееца е ангажирана. Тоест, за да е приложим срока по чл. 82 от ЗАНН, НП следва да е влязло в сила. Предпоставка за влизане в сила на НП е надлежното му връчване. Преди връчването и съответно влизане в сила не тече изпълнителната давност по чл. 82 от ЗАНН, а общата преследвателна давност по НК. Така изрично обсъжданото тълкувателно постановление на ВКС и ВАС.

С оглед гореизложеното следва да се приеме, че по силата на препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН за връчването на НП следва да тече обикновена тригодишна давност по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК и абсолютна погасителна давност в размер на 4 години и половина на основание чл. 81, ал. 3 от НК.

В процесния случай НП е издадено на 02.11.2018 г., от която дата е започнала да тече обикновената тригодишна давност по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК за връчване на наказателното постановление. Същото е връчено на нарушителя на 02.02.2021г., като същата не е спирана или прекъсвана.

От гореизложеното следва, че обикновената тригодишна давност като непрекъсната следва да изтече на 02.11.2021 г. НП е издадено на 02.11.2018 г и връчено на 02.02.2021г., т.е. преди изтичане на погасителния давностен срок. По посочените съображения следва да се приеме, че административно наказателната отговорност на дееца не е погасена по давност.

За пълнота следва да се посочи, че действително посоченото по-горе възражение не е обсъдено от първоинстанционния съд. Този пропуск обаче, в случая, не се е отразил съществено върху пълнотата на мотивите, до степен да се приравни на липса на такива. Ето защо не предпоставя отмяна на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане.

Настоящата съдебна инстанция излага и че от справка за нарушенията на водача П. по ЗДВП, е видно, че последният системно нарушава правилата за движение по пътищата, като този факт сам по себе си изключва приложение на разпоредбата на чл.28 от ЗАНН за маловажен случай.

По изложените съображения съдът намира, че при постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила или на материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на осн. чл. 221, ал.2, предл. I от АПК, Административен съд София - град, X. касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 28.03.2022г. по НАХД № 3031/2021г. по описа на СРС, НО, 8 състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 18-4332-021470/02.11.2018г. на началник Сектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“ /СДВР-ОПП
РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.